

[Boligministeren.]

Der er i de cirkulærer, der er udsendt om spørgsmålet, peget på, at indskuddet kan betales afdragsvis, hvis boligforetagendets økonomiske stilling er sådan, at bestyrelsen finder det forsvarligt.

Ved bedømmelsen af spørgsmålet må i øvrigt erindres, at der ikke afkræves de boligtagere, der her er tale om, boligindskud i videre omfang end andre boligtagere i samme bebyggelse og med tilsvarende økonomiske forhold. Yderligere foranstaltninger for at lette forholdene for boligtagere af den omhandlede kategori vil kræve en lovændring.

Med hensyn til spørgsmålet om i almindelighed at fastlægge et ensartet maksimum for boligindskud i privat og socialt byggeri må det erindres, at den sidste del af anskaffessummen i privat byggeri (15-25 pct.) i almindelighed indskydes af ejeren, der som modstykke hertil kan indkassere den fortjeneste, som ejendommens drift måtte give. I det sociale byggeri dækkes derimod den yderste del af finansieringen (6 pct.) af beboernes indskud, og der er til gengæld ikke tale om, at ejendommen skal kunne give nogen fortjeneste til en privat ejer.

Der er ikke ved de afgifter, der som et led i boligforliget vil blive pålagt det ældre sociale byggeri som bidrag til dette byggeris landsbyggefond til finansiering af nyt byggeri, sket nogen ændring i dette princip.

For mindrebemidlede, som har vanskelighed ved at præstere beboerindskud, indeholder boliglovens § 73 som nævnt bestemmelser, hvorefter vedkommende kommune kan yde bistand.

Som det vil ses, indeholder den gældende lov regler, der søger at afbøde virkningen af kravet om indskud for dem, det falder vanskeligst at honorere et sådant krav. Jeg er imidlertid klar over, at de stigende byggepriser og de lave kurser har bevirket, at beboerindskuddene er meget høje, men dette er jo baggrunden for, at man i 1965 enedes om ikke at forhøje lånegrensene.

Hr. Kai Moltke har ved flere lejligheder givet udtryk for bekymring over dette spørgsmål, og jeg er enig med ham i, at det ikke er tilstrækkeligt at give regler som i rentesikringsloven, såfremt indskuddenes

størrelse spærrer for de boligtagere, som har størst behov for at nyde godt af dem.

Som bekendt skal folketinget til efteråret såvel behandle forslaget om boligsikring som foretage en revision af boligloven, og de problemer, der vedrører det af hr. Kai Moltke rejste spørgsmål, må behandles i forbindelse hermed, netop fordi en ændring af reglerne kræver lovændring. Jeg går ud fra, at der vil blive rig lejlighed til en tilbundsgående drøftelse af disse problemer i det folketingsudvalg, der til sin tid skal behandle lovforslagene.

På nuværende tidspunkt skal jeg indskrænke mig til at svare, at jeg ikke mener, at beboerindskuddene i de sociale selskaber uden videre bør ligestilles med den maksimale forudbetaling af leje, som den private husejer kan forlange, idet forudsætningerne og principperne for finansiering og lejefastsættelse er forskellige i det private udlejningsbyggeri og det sociale byggeri. Men jeg er som sagt rede til at drøfte problemerne om beboerindskuddene i forbindelse med efterårets lovgivningsarbejde.

Af *Diderichsen* til undervisningsministeren (19. august 1966):

„Er ministeren opmærksom på, at der i forbindelse med et ændringsforslag til lovforslaget om uddannelse af lærere til folkeskolen, men uden direkte omtale i udvalgsbetænkningen er sket en afkorting af undervisningen i kristendomskundskab til ét år, hvorved faget formentlig har fået en pædagogisk og sagligt ufor-svarlig placering? Hvad agter ministeren at gøre for at råde bod herpå?“

I det den 19. oktober 1965 fremsatte lovforslag omtales i § 8, stk. 2, „en prøve (forprøven)“ i en række fag, herunder „discipliner inden for fagene dansk, kristendoms-kundskab og pædagogik/psykologi“. Betegnelsen forprøve og ordene „discipliner inden for“ måtte naturligt forstås som en angivelse af, at der ikke var tale om en afslutning af faget, men, som det også i almindelighed er blevet forstået, om det første trin i en fortsat undervisning, og således var det også anbefalet af seminariekommisionen (jfr. dens betænkning af 23. december 1960, s. 39 og 70) og seminariernes religionslærer-